

V luči vere

I ljubimo
svoj dom!

RAFAEL

Glasilno jugoslovanskih izseljencev
v Belgiji, Franciji, Holandiji, Nemciji.

Uredništvo: HEERLEN, Uilestraat 12a, Holandija.
Štev. 9.

SEPTEMBER 1933

Izdajejo: Slovenski izselj. duhovniki.
Leto III.

OTROCI.

Gotovo najsrečnejša je v zakonu tista ura, ko zakonska prvokrat zaslíša v hiši otroški jok, ko žena dvigne in poljubi svojí dete in ga položi v naročaj možu, da ga še on poljubi. Zena postane mati in mož oče. Srečna starča. Ko se pa otrok rodi, se pa obenem za starše rodijo tudi velike dolžnosti glede vzgoje njihovega otroka. Bogu potoženo, pa mnogi res ne poznajo svoje velike naloge: otroke, ki jih jim je Bog dal vzgajati predvsem za nebesa.

Saj ne rečem: velikansko se zakonski nasplošno trudijo za telo svojih otrok. Da otroci telesno dobro rastejo, da so zdravi, krepki čvrsti, lepi, da si pridobe potrebne izobrazbe, se izuče primerne rokodelstva, tako da si sinovi zagotove svoj trden stan, hčere pa premožnega ali nemara celo bogatega ženina, slednjič, da otroci tudi še po smrti staršev spravijo kaj v žep. Za vse to zakonski po navadi zelo skrb in nihče ne pravi, da je ta skrb odveč. Nasprotno: Bog daj, da bi le vsi starši tudi v teh stvareh storili svojo dolžnost. Toda ali je to vse, kar so starši otrokom dolžni? Ali nimajo poleg telesa, ki bo hrana črvom, otroci tudi duše, ene edine, neumrjoče duše? Starši, kot kristjani veste kaj je onkraj groba. Tam je večna žalost v ognju: vanj lahko padejo vaši otroci. Tam je pa tudi večna radost, za katero so vaši otroci ustvarjeni in jo bodo obenem z vami tudi dosegli, ako jih boste tako vzgojili, da bodo Boga ljubili in bodo Bogu služili. Sv. Pavel vas zato nujno opominja: In vi, očetje zredite svoje sinove v poučevanju in svarjenju Gospodovem! To se pravi: v krščanskem uku in krščanskem bogaboječem življenju. V istem zmislu govori Sv. Duh pri modrem Sirahu: Ne veselí se hudobnih otrok, če jih je tudi veliko. Ne imej veselja nad njimi, ako ni strahu božjega v njih. Zakaj boljši je en otrok, ki se Boga boji, kakor tisoč hudobnih. In boljše je brez otrok umreti kakor hudobne otroke zapustiti. Pač res brezvestni starši, ki zanemarjajo duše svojih otrok. Zanje velja obupni klic sv. Janeza Krizostoma: „Nihče, nihče ne da svojih otrok Bogu.“ Zoper izrecno božjo postavó ravnajo.

Ravnajo pa tudi zoper edino pravo srečo teh, ki so jih rodili. Nas vseh edino prava sreča so nebesa. Ako tega ne verujemo, nismo kristjani. Pa tudi pametni ljudje nismo, če ne vidimo, da brez nebes onstran groba vse življenje tostran groba ni vredno nič. Nebesa pa ni brez srečne smrti in srečne smrti ne brez lepega življenja, ki so se ga otroci privadili od rane mladosti. Temelj, položen v domači hiši, od dobrih staršev, se ne poruši, tudi ne okruši tako kmalu. Zato je jasen in pravičen tale sklep: Starši, ki vzgajajo otroke v veri, odpirajo otrokom nebesa, kateri pa to vzgojo opuščajo, otroke od nebeške sreče izobčujejo. In to zadnje je grozno. Lastnim otrokom nebesa zapirati! Kje je tu ljubezen očetovska in materinska! Kakšno hvalo vam bodo vedeli otroci

večno življenje. Kakšno hvalo vam bodo vedeli, če ste jih tu na zemlji hranili, če bodo pa po vaši krivdi izključeni od večne pojediné v nebesih. Kakšno hvalo, če ste, jih tu na zemlji prešerno oblačili in lepoticili, če bodo pa po vaši krivdi zaigrali obleko in lepoto večne slave, in če ste jim nakopičili posvetnega blaga cele hribe, če bodo pa po vaši krivdi pri delitvi večnega bogastva razdedinjeni. Kako bi vi poslušali njihovo obupno klicanje iz brezdná: Nismo samo mi krivi svoje nesreče, oče in mati sta nas pahnila v to trpljenje, naši starši so naši morivci. Kako bi poslušal ti, krščanski mož svojega sina, če bi ta vpil iz večnega ognja: Moj oče me je pogubil. Nikoli mi ni govoril, kakor o denarju, dobri jedi in pijači. O Bogu nikoli nisem čul besede iz njegovih ust. Učil me je zemeljske modrosti, nebeške nič. Pravil mi je kako naj se trudim za časno srečo, večne ni spomnilé. Nikoli ni dejal: Poklekni zjutraj in zvečer in moli! pojdi v cerkev k sveti maši! pojdi večkrat k spovedi! pojdi k pridigi! Ne, nikoli tudi sam ni delal tega! Ah, moj oče je moj morivec. In kako bi poslušala ti, krščanska žena, če bi tvoja hči vpila iz pekla: Moja mati me je pogubila! Jaz bi bila skromna, sramežljiva, ponižna, če bi me mati ne začela voditi po nevarnih potih, po plesih, gledališčih, zabavah, če bi me mati ne puščale brez nadzorstva doma, na izprehodih, na izletih, na veseljah v moški družbi, tudi ob večernem in nočnem času..... Ah, moja mati je moja morivka! Zakaj smo bile rojene, če nismo imele biti vzgojene za nebesa. Zakaj si nas rojene hranila, o mati - vrgla bi nas bila od sebe! Zakaj si nam s trudom služil kruha, oče, pustil bi nas bil od lakote poginiti, če nista mislila skrbeti predvsem za naše duše!

Težke so te misli. Toda ob takih mislih naj bo enkrat jasno, da ni dovolj, ako starši prepustijo vso vzgojo svojih otrok le učiteljem v šoli ali pa duhovnikom v cerkvi.

HOLANDIJA.

Služba božja je v nedeljo 24. sept. ob 9. v Nieuw Einde in Gezellenhuis Emma. Pred sv. mašo spovedovanje!

1. oktobra so sv. maše v Lindenheuvel in Chevremont, tuid ob 9. uri.

Večernice za Slovence bodo 24. sept. ob 4. v Hoensbroeku v farni cerkvi, 1. okt. ob 4. v Lindenheuvel, 8 oktobra pa v Eygelshoven.

Hoensbroek. 24. septembra priredi društvo v dvorani De la Hay vinsko trgatév s spominom obletnice blagoslovitva zastave. Na sporedu so tudi deklamacije, šaljiva pošta in srečolov. — Pred veselico ob 4. uri so večernice s slovensko

pridigo v farni cirkvi, po verkenem opravi skupen odhod v dvorana.

Tudi druga društva iskreno vabljena!

Obenem sporoča odbor društva sv. Barbare, da se lista Domoljub in Slov. Gospodar nista odpovedala za člane, temveč se bo donal, kakor odslej.

Odbor izraža svoje veselje, da je zopet pristopil v naše društvo g. Rudolf Selič ter pri odborovi seji prevzel poverjeno mu mesto prosvetnega dela pri društvu.

V domovino se je vrnil član našega društva g. Jožef Lečnik.

Poroka. V Heerlerheide sta se poročila 26. avgusta Anton Kotar iz St. Jurja pod Kumom in Frančiška Medvešek doma istotam. Naselila sta se v Versilienboschweg 92. Castitamo! Da bilo bi srečno!

Umrli je dne 8. sept. stara mati Marjeta Volavšek, rojena l. 1861 v Zagorju pri Kozjem, tu stanujoča pri svojem sinu Andreju Volavšek, Lutterade, Floresstr. 15. Večna luč naj ji sveti, preostalin pa naše sožalje!

V bolnici v Heerlenu se nahajajo v septembru Slovenci: Franc Smrke iz Nieuwenhagen, revež se muči že 6 mesecev, ker mu je v jami zlomilo nogo. — Mihael Hernaus iz Brunsuma trpi v prsnem košu, ker ga je v jami podsulo. — Franc Prijatelj iz Eygelshovena se po 7 tedenskem zdravljenju počuti že precej dobro in upa v kratkem zapustiti bolnico. — V bolnici se nahaja tudi ga Milka Šuster iz Brunsuma že en teden.

Slovenska šola se je zopet pričela in sicer v vseh večjih kolonijah, kakor lani. V nekaterih krajih se je moral učni red spremeniti.

Starši se naprošajo, da pošiljajo otroke redno v šolo. Le tisti šolar, ki prihaja redno v šolo, bo mogel koncem leta pokazati kaj uspeha. Kakšno veselje so imeli lani naši dobri starši s svojimi malimi o priliki narodnega praznika, ali proslave izseljeniške nedelje in materinskega dne, ko so nastopili šolski otroci s tako dobro priučeni deklamacijami in pesmimi. Tudi letos se misli prirediti več takih dni. To bo pa le mogoče, če bo deca redno hodila v šolo. Koncem šolskega leta bodo dobili otroci tudi šolska spričevala, s katerimi se bodo lahko postavili v domovini, če in koder se vrnejo. Prepričani smo, da bo otroku tako spričevalo v življenju prav dobro služilo. Več ko znaš, več veljaš!

Jugoslovanskim staršem! Skoro vsi jugoslovanski starši so lani prav radi pošiljali svojo otroke v našo narodno šolo. Le nekaj jih je bilo, ki se mojem povabilu niso odzvali. Letos bi pač rada prav vse jugoslovanske otroke združila v naših tečajih. Prosim torej Vas, starši, da radi in redno pošiljate Vaše male k slovenskim uram! Ne bo niti Vam niti Vašim otrokom žal za te urice!

Prosila bi Vas tudi, da skrbite, da bodo Vaši mali pazili na šolske knjige, ki jih bodo prejeli v naši šoli. Knjige se otrokom samo posodijo in jih bodo morali koncem šol. leta vrniti. Tudi bi želela, da se otroci tudi doma kaj malega uče iz slovenskih knjig, oziroma ono, kar si bodo v šoli zapisovali. Ker imam v vsem Limburgu nad 300 jugoslovanskih otrok, ki so tako zelo raztreseni po raznih kolonijah in pohajajo nad 30 holandskih šol, pač ni mogoče, da bi prihajala več ko po nekaj ur tedensko v vsako večjo kolonijo. Zavedam se, da je to združeno tudi s precejšnjimi žrtvami tako za otroke, kakor za Vas starši, zlasti še pozimi, ko se vračajo otroci pozno domov, a istotako vem, da bodo naši dobri slovenski starši upoznali veliko važnost in potrebo te šole ter da je drugačna ureditev nemogoča in bodo torej radi vse storili, da omogočijo svojim malim pouk v materinščini.

Marija Ažman, izselj. učiteljica.

Vinska trgatev v Nieuwenhagen 10. septembra je imela letos popolen uspeh. Izredno velika dvorana, v kateri je društvo sv. Barbare priredilo svojo veselico, skoro ni mogla

spraviti pod streho nad vse velikega števila obiskovalcev. Posetil nas je tudi domač g. župnik, p. Teotim in jugosl. izselj. učitelj iz Belgije g. Štoviček s svojo g. soprogo in naša učiteljica gđna Ažmanova.

Na naših rudnikih v Limburgu je bilo s 1. avgustom tl. zaposlenih 23.392 podzemeljskih in 10.877 delavcev, ki delajo zunaj, torej skupno 34.269. — Delali so rudniki v pretečenem mesecu: državni rudniki 26 dnn, Dominiale 25, Laura in Julia 17, Oranje Nassau 19, in Willem Sophia 22 dni.

BELGIJA.

Ali sem zadovoljen? Malokdo si je stavil to vprašanje, ko se je vrnil iz letošnjega julijskega potovanja v domovino. Zakaj ne? Je pač umljivo. Tozadevno smo pač Slovenci nepopoljšljivi nezadovoljneži. Ponudiš mu prst, zgrabi celo roko, daš mu roko, hoče še drugo! Težka stvar, a resnična.

Pripeljali smo se le srečno v Jugoslavijo in nazaj. Ali ne? Na mejah je bilo vse v redu, nobenih sitnosti. Marsikdo se je tam oddahnil. No, ja saj smo bili transport! — kaj vodstvo?!

Celokupna vožnja je bila domalega polovična. Da bi to vodstvo preskrbelo, ne tega priznanja mu ne damo!

Listine — brez skrbi si bil kot v deveti deželi. Vodstvo, da bi kaj storilo? Saj smo plačali vse! itd. itd.

Pravzaprav ni vodstvo ničesar storilo za transport. Bilo je na potovanju samo kamen spotike in „jezoodvodnik“, ki je moral sprejemati vse klofute, brce in ponižanja od vsakogar, ki se mu je zljubilo stresati svoje sitnosti in neslanosti.

O, kako lepo, kako rajsko je bilo nam voditeljem!

Sprožil sem to misel še enkrat, da bo nekaterim našim izletnikom utešeno, in da si privoščijo po dvamesečnem povratku svaj že malo oddiha v tej stvari! Sicer pa še enkrat dobro prečitaj članek v prejšnji številki Rafaela „Vrnili smo se!“

Svatopluk Štoviček,
izselj. učitelj v Eysdenu.

Gornja slika, ki jo je posnel g. Karel Štoviček, bančni uradnik iz Pariza, brat izselj. učitelja v Belgiji, predstavlja naše izletnike na postajališču Otoče, potem ko so opravili svojo pobožnost pri Mariji Pomagaj na Brezjah in čakajo vlaka, da se odpeljejo proti Ljubljani.

Knjižnica jugosl. društva sv. Barbare v Eysdenu se nahaja pri učitelju g. Štovičku, Avenue Mercier 93. — Ker se bo knjižnica temeljito preuredila in spopolnila, se do 1. oktobra tl. knjige ne bodo izposojevale. Prosi se vse one, ki še imajo knjige doma, da jih nemudoma vrnejo na gori imenovani naslov.

Pevski zbor „Zvon“ si je dne 13. avgusta stekel mnogo pohval in simpatij za svoj uspeli koncert, ki ga je poleg domačih društev obiskalo tudi avstrijsko društvo iz Waterscheia.

Jugosl. podporno društvo je o priliki svoje 8 obletnice obstoja 27. avg. priredilo v Eysdenu prijetno zabavo z dvehma veseloigrama.

Vinsko trgategv priredi društvo sv. Barbare dne 24. sept. v Café Ljubljana. Prijatelji grozdja in vesele družbe so iskreno vabljeni! Čisti dobiček je namenjen naši podporni blagajni.

Poroka. Viljem Rožanc iz Leskovške fare in Fanika Gramc iz Cerkljanske fare sta se poročila. Bilo srečno mlademu paru!

Slovenska šola se pričinja v drugi polovici septembra v kolonijah Eysden, Waterschei, Zwartberg in Winterslag. Vodi bo slovenske tečaje tudi letos že znani nam požrtvovalni jugosl. učitelj g. Stoviček, ki si je lani med ljudmi stekel mnogo simpatij in uspehov.

Lep je naš jezik, še lepša naša pesem, a najlepše naše srce! Pošiljajte radi Vaše otroke v slovensko šolo! Vaš jezik naj bo otrokom v veselje! — Natančnejša navodila o sporedu pouka dobe otroci v šoli.

Iz Valonske je prišlo več družin in so se naselili v Limburgu. Je — li to znamenje boljših ali — še slabših časov?

Slovensko kantino je prevzel g. Anton Skale, brat Jakoba, ki je oskrboval isto kantino več let v splošno zadovolstvo naših rojakov. Ime g. Skaleta jamči za najboljšo postrežbo s prav solidnimi cenami. Slovincem se posebno priporoča.

Umrli je nedavno na davici hčerka-šolarica rudarske družine Vouk iz Eysdena. Gotovo so jo angelci odnesli v lepši kraj. Staršem naše sožalje!

V Jugoslavijo se je odselila ga Marija Tuš iz Eysdena.

Blagoslovitev nove društvene zastave v Zwartbergu v nedeljo 17. septembra je bila zopet prav lepa manifestacija onih dveh idealov, ki sta Slovincu najsvetejša: vera in ljubezen do doma.

Stotine naših rojakov iz vseh delov Bedgije je prihitelo krasen jesenski dan v Zwartberg; iz Holandije se je istotako pripeljalo skoro 100 Slovencev v dveh avtobusih.

Cerkvena slovesnost se je vršila v tokrat premajhni cerkvi ob 3. pop. Blagoslovitev zastave, ki ji je kumoval ravnatelj rudnika g. Anton Allard s svojo soprogo, je izvršil domači župnik g. Breuls, slovensko pridigo pa je imel naš duhovnik iz Holandije g. Oberžan, navzoč je bil tudi holandski duhovnik pater Teotim. — Po cerkvenem opravilu je bil kratek obhod skozi kolonijo, nato pa slavnostno zborovanje v dvorani rudniškega kina. Slavnosti so se med drugimi udeležili: domači župnik, zastopnik Kr. Poslanstva iz Briselja g. Mirko Krajnc, uradnik Kr. Konsulata iz Liege g. Zerjal, dalje g. Thomas kot zastopnik rudniškega ravnatelja, že imenovani pater Teotim in slovenski učitelj g. Svatopluk Stoviček z gospo soprogo. Za govornika je bil določen slovenski duhovnik iz Heerlena, ki je v kratkih izjavanjih podal sliko dvojnega simbola, ki naj ga predstavlja nova zastava: simbol zvestobe do vere očetov in do doma našega! Govorili so še dalje: pater Teotim, ki je izražal svoje veselje nad dejstvom, da so Slovenci tako zvesti ostali svojim verskim in narodnim tradicijam, dalje g. Pero Bilanovič kot zastopnik društva „Jedinstvo“ iz Liege, g. Kronovšek, ki je pozdravil zborovalce v imenu Zveze jugosl. društev iz Holandije, G. Franc Kovačič iz Eysdena v imenu tamkajšnega društva sv. Barbare, g. Matko Matevž v imenu Slovencev iz Liege, g. Ivan Znidaršič v imenu društva iz Nieuwenhagen, in g. Zerjal v imenu jugosl. Konsulata.

Proslave so se udeležila tri jugosl. društva iz Holandije z zastavami, dalje Avstrijci, Poljaki in Madjari istotako z zastavami; v sprevedu je plapolala tudi zastava belgijskega stanovskega društva rudarjev.

Lep dan, ki so ga naši rojaki v Zwartbergu lahko prav iz srca veseli. Posebno priznanje še zasluži za lepo organiziran dan predsednik društva iz Zwartberga g. Drnovšek, ki mu želimo tudi pri nadaljnjem delu veliko uspeha!

Žalostno smrt je imel g. Božič, Café Jugoslavija, iz Winterslaga-Genck. Lasten vsak ga je ustrelil. Vzrok: družinski prepiri.

FRANCIJA.

Merlebach.

Bivšim članom bratovski skladnic v Jugoslaviji! — Še nekaj pojasnil.

Vzadnji števil. „Rafaela“ smo ponovno javili, da je mogoče obnoviti prekinjeno članstvo pri bratovski skladnicah v Jugoslaviji z enkratnim vplačilom Din. 20. — in to do 30. avgusta t.l. Ker je Rafael imel zamudo, je ta in oni zamudil rok 30. avgusta. Iz odgovorov raznih bratovskih skladnic pa je sklepati, da je čas še do 30. sept. tega leta. — Kdor bi toraj rad obnovil prekinjeno članstvo, naj pošlje na bratovsko skladnico, kjer je bil kdo nazadnje član, znesek Din. 20 s pripombo: Priznalnina za prekinjena leta za l. l. (ime) ...št..... izstopil (prekinil) dneleta.....

Dobro zapomniti, da je potem vsako leto treba redno vplačevati letno priznalnino Din. 20, najpozneje 1. aprila!

Pomotoma pa je bilo zadnjič javljeno, da je mogoče na ta način obnoviti članstvo le tistim, ki že imajo polnih lo let članstva. Članske pravice si lahko zavaruje vsak, četudi je bil član le nekaj let — ko pa bo imel zaračunanih lo let, tedaj dobi pravico do pokojnine, če postane 66.3% delanezmožen, sicer pa kot navadno, ko doseže predpisano starost.

Slovenski romarji v Trier-ju. — Navadno sta počitniška meseca julij in avgust najbolj nezanimiva in revna na dogodkih. Letos sta slučajno bila v središču zanimanja za bližnje in daljne kraje okrog zgodovinskega mesta Trier, ki ga Nemci s ponosom imenujejo drugi Rim. Kakor znano je bila v Trier-ju od 22. — do 10. sept. poleg mnogih drugih svetinj izpostavljena v čaščenje tudi Kristusova tunika (vrhnja obleka, suknja). V 2 mesecih 2 milijona romarjev je v teh kritičnih časih res nekaj posebnega in pomenljivega Samo iz Vzhodne Francije, Alzacije in posebno Lorene je bilo okrog 60 posebnih vlakov. Koliko pa je bilo prometa z avtobusi! — Razume se, da tudi Slovencev ni smelo manjati, hitro se jih je nabralo 45, za največji avtobus. Zal so nam romarsko gorečnost nekoliko zagrenile šoferske muhe. Po dolgem čakanju zjutraj in po 7 urni vožnji smo bili pošteno utrujeni že pri prihodu v Trier. — Posebno srečo pa smo imeli tam, da smo prišli na vrsto takoj, komaj eno dobro uro, pa smo bili zunaj, dočim je znano, da so drugi morali navadno po 4, 5, 7 ur in še več čakati. Vožnjo nazaj grede nam je nekoliko zagrenila poleg šoferske objestnosti tudi sitnost carinskega urada na luxemburško-francoski meji. Celo uro smo stali sredi noči na cesti. Vsak je moral posamezno v preiskavo. G. Komac, naš slovenski šaljivec, je zopet dobro odigral svojo vlogo. Na vprašanje carinika ali ima kaj cigaret, je g. Komac brez zadrege in elegantno ponudil zadnjo cigareto: Izvolite, gospod, najfinejše nemške cigarete! — Tako nas je g. Komac rešil nadaljne preiskave-seveda ker je bil zadnji na vrsti! Drugič ga pošljemo prvega! — Ob 2 po polnoči je bilo našega romanja konec. Utrujeni sicer, vendar pa zadovoljni in ponosni, saj smo bili nemara prvi slovenski romarji (v večji skupini) v Trierju.

Strašna eksplozija. — V soboto 2. septembra okrog pol poldne se je na tukajšnjem takozvanem „Sandbergu“, kjer kopljejo pesek za zalivanje izkopanih premogovnih rovov, zgodila za ono l. 1925 največja nesreča. Iz še nepoznatih vzrokov so eksplodirali naboji s tekočim zrakom. Učinek je bil strašen: 5 mrtvih, 7 ranjenih. Od mrtvih eni popolnoma sežgani, drugi razkosani in raznešeni. Med mrtvimi 1 inženir, 1 „štajgar“, drugi navadni delavci. Zanimivo, da je bil to prvi inženir smrtno ponesrečen pri Sarre et Moselle. — Med ponesrečenimi ni to pot po srečnem naključju nobenega Slovenca.

Potreben cerkven zbor. V Creutzwaldu smo Slovenci obsojeni, da moramo še pri edini slovenski službi božji poslušati dolgočasno solo - petje nemškega organista samouka. Zato bomo poskušali spraviti skupaj slovenski cerkveni zbor. Čeprav nas je že malo, vendar pevcev ne manjka, težava bo s pevovodjem, kakor pač povsod.

Kmetovanje se bo radi suše letos slabo obneslo, zlasti svinjska krma in krompir, ki je tako droban, da ga bo treba kar z olupki vred jesti.

Za zabavo — pa dobrohoten opomin in uganka.

Potrebno Vas je od časa do časa spomniti na nedeljsko dolžnost. To kaj radi pozabite, zlasti v poletnih mesecih. V cerkvi je še dosti prostora! V Buenos Airesu, glavnem mestu Argentinije, kjer je na desetisoče Slovencev in kjer pastiruje od spomladi nam poznani slov. duhovnik g. Kastelic (prej v Aumetzu), imajo Slovenci baje premajhno cerkev za toliko Slovencev. Pa sta se 2 prepirala pred cerkvijo. Eden je trdil, da je cerkev premajhna, drugi mu je pa dokazal, da je dovolj velika in sicer takole:

„Seveda, če bi šli vsi Slovenci noter, ne gredo vsi noter, če pa ne gredo vsi noter, pa gredo vsi noter, ker pa ne gredo vsi noter, gredo vsi noter, — dozdej samo še enkrat niso mogli vsi noter.“

Mi bi še tega ne mogli reči. Še nikoli ni bilo, da ne bi mogli vsi noter; dostikrat in navadno je tako, da **nočejo** vsi noter. Kaj ko bi enkrat poskusili, če bi šli vsi noter. Če bi se pokazalo, da je cerkev le premajhna, jo bomo pa razriniili na ribniški način!

* * *

Aumetz.

Ze parkrat so nekateri bralci Rafaela zamanj obračali list, da bi zasledili kako poročilo iz Aumetza. Ko pa ni mogoče vedno kaj novega poročati! Hudega, hvala Bogu se ni zgodilo nič, dobrega pa tudi ne posebnega, kar bi bilo pomembno objaviti širnemu svetu. Suše, od miši objedenega krompirja, in kakega malega razgrajanja ali neduhovitega klafanja preveč vnetih uničevalcev alkohola imamo pa že itak do grla brez posebnega dopisa. Bolj pomembno je, da je Delavsko dr. pred kratkim zvišalo mesečni prispevek na 5 fr. Tako bo mogoče povečati tudi bolezenske in druge podpore. Le želeli je, da bi se vsi v društvo vpisali, zakaj nihče ne ve kdaj bo podpore potreben. Vsak čuti kako mu vsled prenapornega dela moči pomalem ginejo. Bolezen bo zato vedno bolj hodila na obiske, čeprav nič drugega vmes ne pride. Prav pa je ako društvo za pristop malo poagmitira in na bolj prikladen način uredi pobiranje članarine. —

1. oktobra ob 3 pop. bomo pro Gonckel-nu igrali Finžgarjevo dramo: Razvalina življenja. Doslej smo navadno igrali v dvorani pri Weber-ju. Ker pa je bilo čuti pritožbe, da ob taki priliki Slovenci premalo popijemo (kar je seveda častno, če je le res!), smo si poizkali drugod. Igra je jako lepa in za ogledalo tudi za razmere med izseljenci. Konec je žalosten, kakor je žalostno tudi v življenju, kjer se preveč pije in obnem goji zakonska nezvestoba prikrito ali pa javno!

Slovenci od drugod dobrodošli in že vnaprej iskreno pozdravljeni!

Moutiers. Ste Marie aux Chènes.

Ne vem kdo je prvi sprožil misel, a veselo dejstvo je, da so se začeli prirejati po slov. kolonijah med počitnicami tečajji slovenskega jezika za šolsko mladino. Poleg v Merlebachu in okolici, kjer z uspehom kaže nova pota g. izs. duh. Skebè, se je na poskušnji uvedel tudi tak tečaj za Moutiers in Ste Marie aux Chènes. Vodi oba tečaja g. izs. duh. Švelc iz Aumetza. V obeh kolonijah so Slovenci misel toplo pozdravili, posebno Primorci, katerim v čast bodi povedano, da goje do slovenskega jezika veliko ljubezen, ker so bili doma večkrat radi jezika zapostavljeni in preganjani. S tem pa seveda ni mišljeno, kakor da drugi Slovenci manj ljubijo

svojo domačo govorico. V Moutiers se je za šolo vneto zavzel g. predsednik društva Skofca, in je zbral vse slov. šolske otroke, po številu 9. Šolo imamo kar na njegovem stanovanju, kjer se zberemo dvakrat n ateden po dve uri in pol. Napredujemo dovolj hitro. Videti je, da se starši tudi doma zato brigajo. Te počitnice upamo že dobro znati slovensko čitati in pisati. Nadaljevalo se bo, ako Bog da, prihodnje leto.

V Ste Marie aux Chènes je šolarjev kar 20. Prvič smo prišli skupaj pri g. Pavleniču, potem pa smo dobili na posredovanje prijaznega in za vse naradnosti enako ljubeznivega g. župnika dvorano v nekdanji rudniški kantini, kjer se dvakrat na teden kar lušno imamo. O uspehu bodo sodili končno starši, ki naj pa tudi sami dajo med šolskim letom otrokom v roke vsaj kak slovenski časopis, ki naj ga otroci pred njimi čitajo na glas. Tako se uspehi šole ne bodo izgubili kakor voda v puščavskem pesku. Stroškov za tečaj ni, razen da vsak rabi svinčnik in zvezek. Knjige je darovala Banska uprava v Ljubljani. Starši sami pa iz proste volje po vrsti povabijo g. duhovnika na kosilo ali pa na „kofe“, kar vsak hitro sliši, čeprav bi bil na eno uho malo gluha.

Prihodnje leto so na vrsti tudi druge kolonije, kjer bi želeli.

Naši izseljenci na obisku v domovini.

Dne 11. avg. se je pripeljalo 120 naših rojakov, naseljenih večinoma v Pas de Calais, domov na obisk. Število tam naseljenih Slovencev cenijo na 35.000. Govoril sem z enim izmed voditeljev izleta — slučajno je ta mož tudi funkcionar.

Pravil je, da so bili izletniki pri prihodu domov silno neprijetno razočarani. Francija, Švica, Avstrija skozi katere so se vozili, so jim dovolile vozne olajšave od 30 do 50%. Na našem konzulatu v Lillu so jim pri odhodu zagotovili, da imajo v Jugoslaviji dovoljeno četrtinsko vožnjo in da prejmejo tozadevno dovoljenje na Jesenicah. Toda nič tega se ni izpolnilo, radi neke pomote pri zaračunavanju listkov bi jih v Ljubljani skoro zaprli. Radi takega postopanja so se tudi na pristojnih mestih pritožili. Imajo še druge pritožbe, za učitelja prosijo že več let — kljub obljubam in zagotovilom ga ni. Pogodba s Francijo za zavarovanje socialnih ugodnosti za naše delavce se ne sklene. Delavci iz drugih držav so deležni mogočih ugodnosti na Francoskem, pri nas pa se nihče ne briga. Zato pa se ponavlja žalostno dejstvo, da se dajo naši ljudje preprisati za Francoza, ker jih to upraviči do velikih podpor, katerih so pa deležni tudi drugi državljani n. pr. Čehi, Poljaki, Italijani in dr., katerih države imajo s Francijo sklenjene tozadevne pogodbe.

Za narodno zavest in probujenje storijo veliko razna društva, otroci pa že govorijo večinoma francosko. Gmotno stojijo še precej dobro.

Večina jih dela š vse delavnike, drugi pa po 10 delavnikov na 14 dni. V primeri z našimi imajo kar sijajne plače in imenitna stanovanja — tako je v rudniških revirjih okoli Leusa. V splošnem imajo naše ljudi radi, ker so pridni delavci. Ponovno so tudi prosili, da bi prišli na tamošnje konzulate nastavljeni, ki bi bolj razumeli naše potrebe. Vsi pa hvalijo vzorno in požrtvovalno delo izseljenskega župnika g. Zupančiča, ki stori zanje, kar le more. Vse pa še vleče srce nazaj v staro domovino in upajo, da se ob ugodnejših razmerah zopet kmalu vidimo na domačih tleh.

(Po „Slovenu“).

Nekaj pripomb k izletniškemu vlaku. (Dopis iz Sallauminnes). Take obiske v domovino prav radi pozdravljamo, zlasti še, ker nekateri že po deset let nismo bili v Jugoslaviji. Vsak si lahko misli, kako veselo je svidenje po tolikih letih. Naša mladina je pa imela bolj ali manj opravka s srčnimi zadevami: nekaj parov se je poročilo tamkaj. Na eni strani smo bili z obiskom prav zadovoljni, na drugi strani pa tudi zelo razočarani. Vožnja nam je bila prvotno obljubljena za ceno 400 frankov, v resnici smo morali pa plačati 513 frs. Upali smo, da dobimo po Jugoslaviji brezplačno vožnjo. A, kaj je bilo? Od Jesenic do Ljubljane smo plačali 44.50 Din. Ministarstvo je odobrilo četrtinsko vožnjo še le tik pred našo

vrnitvijo, tako da smo le od Ljubljane na Jesenice nazaj uživala ugodnost in plačali znižano karto.

Drugič bi pač želeli, da se nam gre tozadevno bolj na roko!

JUGOSLOVANSKI IZSELJENCI — VOJNI OBVEZANCI.

Ministrstvo socijalne politike in narodnega zdravja je dosedaj tolmačilo čl 45 zakona o ustrojstvu vojske in mornarice tako, da so naši izseljenci, ki svoji vojaški obveznosti niso zadostili, smeli prihajati vsako tretje leto na 6 mesečno prebivanje v domovino, ne da bi se jih smelo med tem časom poklicati na odgovornost ali celo v vojaško službo.

Po najnovejši interpretaciji § 45 zakona o ustrojstvu vojske in mornarice pa velja navedena olajšava samo za one vojne obvezance, ki so se oglasili radi rekrutovanja pri naših konzulatih v inozemstvu, in če morejo to dokazati z uverenjem dotičnega konzulata.

To velja tudi za tiste naše bivše državljane, ki so si pridobili inozemsko državljanstvo, pa si niso izposlovali izstop iz našega državljanstva, in za tiste, ki so po pokolenju naši državljani, po rojstvu pa tuji državljani, če se niso v smislu § 31 zakona o državljanstvu, odpovedali državljanstvu kraljevine Jugoslavije.

To objavljamo radi ravnanja onim našim rojakom, ki so si pridobili po rojstvu ali potom naturalizacije tuje državljanstvo, so pa ostali ob enem tudi še jugoslovanski državljani.

Pripomba. Gornje objavlja „Izseljeniški Vestnik“ iz Ljubljane; velja predvsem za naše rojake v Ameriki. V Belgiji in Holandiji si n. pr. nihče ne more pridobiti tamkajšnega državljanstva ne da bi se preje odpovedal državljanstvu pravic svoje pristojne države.

Za nas velja torej še vedno, kar je Rafael že dvakrat objavil: Vsak vojni obveznik, ki ni v domovini zadostil svoji vojaški dolžnosti, se naj javi pri svojem pristojnem konsulatu v svrhu rekrutnega pregleda. Po čl. 45 zakona o ustrojstvu vojske in mornarice mu ni treba k vojakom v domovino, razun če se pred svojim 32 letom za stalno vrne v Jugoslavijo. Pač pa ima vsak tak, ki je reguliral svojo vojaško dolžnost na gornji način pri svojem Konsulatu, pravico priti vsaka tri leta v domovino na 6 mesečno bivanje in se mu v nobenem slučaju ni treba bati, da bi mu vojaške oblasti delale težave.

NAŠA KRI PO SVETU.

„Nad tritisoč Vas imamo na tujem po raznih delih in deželah sveta. Ne dosti manj Vas imamo po južnih delih Jugoslavije! Na tujem, z doma ste, vendar ste naši in mi smo Vaši. Vaša „Hišica očetova“ je še tu doma, kjer so še živa srca, s katerimi ste povezani z vezni ljubezni, kamor Vam še tolikrat uhajajo vaše misli, vaše želje“.

Tako piše „Izseljeniški Vestnik“.

Tudi naš „Rafael“ nas bo skušal od časa seznaniti razun zapadnih evropskih zapadnih držav še z drugimi kraji, kjer bivajo naši rojaki. Saj vemo, da so Slovenci tudi v obeh Amerikah v Avstraliji, še celo v Afriki. Kar bomo zvedeli od tam, pa bomo sporočili našim čitateljem.

Na jugu naše domovine.

V Beogradu je na stotine slovenskih deklet-služkinj. Tudi v južno Srbijo se je odselilo na tisoče Slovencev. Za njimi so šli tudi slovenski duhovniki. Katoliški župnik v Nišu, kjer je prav veliko Slovencev, ima župnijo veliko, kakor je ljubljanska škofija. V Zajecarju je slovenski frančiškanski pater Ferdinand Zajec. V Prizrenski škofiji je g. Anton Kordin iz Ljubljane. Posebno živahno se gibljejo naši ožji rojaki v Beogradu. Tam imajo svoje prosvetno društvo, služkinje pa svojo „zvezo slovenskih služkinj“. Med njimi deluje slovenski duhovnik g. Tomaž Ulaga, doma iz Rimskih Toplic. Slovenske služkinje imajo v Beogradu svoj dom, ki go vodijo šolske sestre iz Maribora. V tem „domu“ imajo tudi preno-

čišča za slovenska potujoča in brezposelna dekleta, tudi je tam majhna posredovalnica za delo.

Zadnje čase so dobili Slovenci v Beogradu svoj tedenski časopis.

Sicer je življenje naših rojakov v prestolici prav žalostno. „Belgrad“, piše ljubljanski dnevnik „Slovenec“, „je postal že prva leta po vojni pribežališče mnogim našim delavcem in malim obrtnikom. Med obrtniki dobiš čevlarje, krojače, kleparje, rešetarje, in ribniškega lončarja. Slovenske delavce dobiš po vseh mogočih tovarnah, uslužbene kot mornarje na Donavi, sluge v najrazličnejših podjetjih, težake pri javnih skladiščih itd. Vsi ti in njihove družine ne stanujejo v sredini mesta. Kdo bi zmogel med njimi tisoč do dva tisoč dinarjev, kolikor ta stanovanja stanejo, ko marsikateri samo polovico tega zasluži. Zato moraš hoditi, ako jih hočeš dobiti, precej časa, zaiti v mirnejše ulice, kjer ni sledu palač in mogočnih stavb. Če preletiš vse krajne meje beogradskega mesta, si lahko ustvariš vsaj približno sliko njihovega življenja. To življenje je silno bedno in žalostno. Sem so prišli z upanjem na boljši kruh, tu pa so „ne poznavajoč razmere doživeli trpka rozačaranja. Ni bilo belega kruha, temveč prav malo črnega, težko zasluženega. Zaslužek, kolikor ga je, je majhen, komaj za hrano. — Mnogo Slovencev je pa že tudi zadela ona žalostna usoda — brezposelnost.“

Severna Amerika.

Naša slovenska mladina študira na raznih visokih šolah. Tako imamo v Ameriki že mnogo doktorjev, odvetnikov, ki so se kot otroci slovenski staršev, rojeni v Ameriki, izšolali na tamkajšnih šolah. Letošnje šolsko leto je bilo zelo bogato na slovenski intelegenci. Promovirala sta dva zdravnika, maturiralo je pa nad 50 slovenskih fantov in deklet na raznih gimnazijah.

Jugoslovanski dan so priredili naši rojaki letos na svetovni razstavi v Chicagi; nastopile so pri tej priliki Slovenke v narodnih nošah in so vzbujale splošno zanimanje pri udeležencih razstave.

Slovenska pesem doni po celem svetu. Devet pevskih društev v Clevelandu je priredilo julija meseca na prostem nastop, ki se ga je udeležilo nad 7000 ljudi. Nastopilo je nad pet sto pevcev.

Lepe podpore so že razdelila razna katoliška društva v Ameriki svojim članom. Tako čitamo v listih, da je n. pr. eno samo društvo v Ely Minn razdelilo v 35 letih svojega obstoja nad 4 milijone podpor in posmrtnin. društvo v Joliet Ill. pa celo nad 5 milijonov dolarjev!

Tudi po evropskih deželah bi lahko imeli lepe podporne blagajne, če bi v „zlatih časih“ mislili na to!

Južna Amerika. Argentinja.

Mariborske šolske sestre so se julija meseca t. l. naselile v Argentini. Odprle bodo tam katoliške šole ter skrbele tudi za mnogoštevilne tamkajšne slovenske izseljence. — Doslej jih je odišlo 9, kakor pa se sliši jih odide še šest sester.

Teško delo jih čaka, a je najlepše delo, saj je delo za Boga in za slovenske duše!

Slovenskega duhovnika so dobili naši Slovenci v Južni Ameriki letos spomladi. Odišel je tja vsem čitateljem našega „Rafaela“ poznani g. Jozef Kastelic, ki ga naši Slovenci iz Aumetza in okolice tudi osebno dobro poznajo, drugi naši čitatelji pa po člankih, ki jih je rad pisal v naši listič.

V naslednjem prinašamo prav zanimivo pismo, ki ga piše ta vnet in goreč gospod iz svoje nove službe. Pismo ponatiskujemo iz „Izseljeniškega vestnika“.

Pismo iz Argentinije.

G. J. Kastelic, ki je odšel marca letos v Južno Ameriko, da poskrbi dušnopastirsko za tisoče naših slovenskih izseljencev, nam je te dni poslal daljše poročilo o svojem delovanju in o razmerah v Argentini. Iz tega poročila povzamemo sledeče zanimive stvari.

Ker so cerkveni predpisi za naseljevanje tujih duhovnikov v Argentinijo jako strogi, imel je g. Kastelic silno velike težave predno je dobil od cerkvene oblasti dovoljenje, da sme ostati tam za stalno in izvrševati vzvišeno misijo med našimi izseljenci. Šele posredovanju papeškega nuncija v Buenos Airesu se je posrečilo, mu izposlovati to dovoljenje. Več mesecev je preživel v vednem strahu, da se bo moral vrniti domov. Hvala Bogu, zadeva je danes urejena in naši katol. Slovenci bodo imeli stalnega duhovnega voditelja, katerega so bili tako potrebni.

Velike težave je naletel tudi pri naših državnih zastopnikih radi obstoječih zamotanih razmer, ki vladajo tam. Vendar, ker poznamo veliko previdnost g. Kastelica, vemo, da bo tudi tu končno zmagal in dokazal, da je prišel v južno Ameriko samo radi zveličanja duš svojih lastnih rojakov, slovenskih izseljencev, in radi ničesar drugega, da hoče samo eno — verski, moralni in gospodarski dobrobit svojih rojakov.

Velike težave je naletel tudi v ondotnih verskih in cerkvenih razmerah.

Duhovniško materijelno vprašanje je tam dosti težko, posebno v tem času strahovite krize. Škofe in njihove kurije plačuje država, za vse drugo mora pa skrbeti cerkev sama. Zupniki morajo sami gledati, kako bodo živeli sebe in svoje kaplane. Zato je primeroma zelo malo duhovnikov. Mesto San Pedro n. pr. šteje 30.000 katolikov, pa ima samo enega duhovnika, pa še tega starega in bolnega. Mesto Lamis šteje nad 100.000 vernikov, pa ima samo tri duhovnike. Vročekrvni Argentinci nimajo duhovskih poklicev. Verskega življenja skoro ni. Cerkevno življenje je po vsem drugačno kot naše, ni ne društvenega življenja, ne spovedi, ne pogrebov, ne obiskovanja bolnikov, oziroma je vse to tako neznamno, da skoro ni.

Naše časopisje v Argentiniji je poglavje za se. Tu velja časopisna svoboda. Vsak lahko piše, kar hoče, da le ni preveč komunistično. Časopisje se pogosto strahovito izrablja v osebne in špekulativne svrhe.

G. Kastelic je začel izdajati verski listič „Naše duhovno življenje“. Prinaša tudi slike.

Nekateri časopisi so g. Kastelica napadli, ko je prišel v Argentinijo, vendar so zadnje čase vsi napadi prenehali.

Glede naših izseljencev piše dobesedno:

„Še največ veselja imam, hvala Bogu, z ljudmi, radi katerih sem tukaj. K službi božji jih prihaja še precej. Mala cerkva, kjer se vrši slovenska služba božja, je kar redno polna, dopoldne in celo popoldne pri krščanskem nauku. Po litanijah se zberemo v župnijski pisarni in so te urice redno najlepše. Posebno popoldansko službo božjo upam še močno poziveti in napraviti prijetno. Zaenkrat imam težave s popoldanskim petjem. Zbor je treba šele ustanovljati, ni časa za vaje. Namenjena je predvsem našim služkinjam, katerih računajo, da bo v Buenos Airesu blizu en tisoč.“

Kriza se hudo pozna; vendar ni tako strašna, kakor bi človek sodil po številkah. 60 od sto naših ljudi je brez dela. Pa se vseeno nekako živi. Življenje samo je namreč tu zelo poceni. Za en pezos na dan lahko shaja majhna družinica, ki ima dobro gospodinjo. V gostilnah je dražje, vendar dobite za en pezos primerno kosilo s pijačo vred. Drago je pa stanovanje. Sobica brez okna in majhna kuhinja, navadno lesena in zelo skromna, poldrugi meter v kvadratu, pride najmanj na 25 pezos mesečno, t. j. 350 Din. Težko je tudi z obleko, posebno še, ker na obleko tu zelo gledajo. N. pr. ne more dobiti primerne službe, kdor nima zanjo primerne obleke. Tako nastane za brezposelnega oni neprijetni položaj, iz katerega ne more pri najboljši volji. Malo iz stiske, malo iz avanturizma (želji po doživljajih) je šlo že precej naših ljudi v „Puerto novo“, ležišče brezposelnih, ki je bilo do zadnjega časa sredi mesta v novem pristanišču, pa so ga sedaj prestavili daleč ven iz mesta, da bi ti nesrečneži ne bili tako na zobeh tujcem, ki so ne nad njimi zgražali.

Zanimivo je, da dobijo ženske veliko lažje delo, kakor moški in da so za delo boljše plačane. Posebno naša slo-

venska dekleta so na splošno zelo cenjena. Žal le, da so združene s temi službami prav često moralne nesreče. Dostikrat žene živijo moža. One hodijo na delo, moški pa doma opravljajo gospodinjstvo. Zelo pogosto grede tudi sluziti za takozvani „matrimonio“, t. j. da služita oba, mož in žena. Za vse te pa so otroci velika ovira. Zato toliko naših zakonov brez otrok. Ženske zaslužijo povprečno 60—80 pezos mesečno poleg vse oskrbe, moški pa po 3—5 pezos na šiht, ali 80—100 pezos mesečno brez hrane in stanovanja.

Se to, da smo sedaj seveda v zimi, o kateri pravijo, da je tako huda, kakor že 15 let ne. Vendar je šel mraz samo enkrat pod ničto. Vendar se pa ta mraz huje čuti, kakor evropski, menda radi vlage, katere je ozračje vedno polno, po leti in po zimi. Hiše pa tudi niso delane za mraz. Sicer pa tudi sredi zime posije po nekoliko malo bolj mrzlih dneh kar prijetno solnce.

Znano je, da tukaj podnebje tudi ni preveč zdravo. Rev. matizem, razne želodčne bolezni, srčne in živčne nadloge so precej raširjene. Zdravniki so pa zvečine manjvredni, kar lahko razvidite po njihovih oglasih po tukajšnjih časopisih.

Naše slovenske redovnice po bolnicah so zelo spoštovane. Vendar pa še ne morejo posebno veliko narediti za naše ljudi: Manjka jim redovnic, kar jih pa je, so preobložene z delom.

Iz mesta do danes še nisem bil nič. Ni govora, da bi mogel hoditi kaj veliko okrog po Rosario in Cordobi, kjer je baje do 4000 Slovencev, — in Montevideo, ali celo po Braziliji. Zdi se mi, da bi s tem doma veliko več podrl, kakor drugod dosegel.

Pač pa je v Argentiniji petero slovenskih patrov Salezijancev, ki imajo v Buenos Airesu, pa tudi drugod po Argentiniji sijajne zavode in zelo so priljubljeni. Upam, da se mi bo posrečilo, da bo salezijanski provincijal poklical enega slov. patra v Buenos Aires in ga dal na razpolago za Slovence. Potem pa bo stvar druga.

ZGodbice.

3.

V veliki bolnišnici v Chicagu, kjer nad vda tisoč bolnih ljudi vseh plemen, narodov in ver išče polajšave ali zdravja, delujejo trije jezuiti iz kolegija sv. Ignacija zaporedoma, tako da je vedno podnevi in ponoči eden od duhovnikov na straži. V dveh kapelah se daruje od nedeljah sv. maša in pridiguje se v raznih jezikih. Ze zgodaj zjutraj se nosi Najsvetejše bolnikom, ki so se prejšnji dan spovedali. V oddelku za tuberkulozne je bilo med tristopetdeset bolniki štirideset do petdeset sv. obhajil. Leta 1916. je vzbujala pozornost neka starka, Švedinja, ki je vselej, ko je duhovnik s presvetim zakramentom šel mimo, sklenila roke ter se skušala pokloniti. Nekaj tednov je ležala poleg nje Poljakinja, ki je vsako nedeljo prejela sv. obhajilo. Nekoč je rekla Švedinja duhovniku, ki se je pripravljala, da podeli Poljakinji sv. obhajilo: „Velečastiti, podelite tudi meni Telo Gospodovo.“ „Sem katoliški duhovnik in kakor morda veste, smem sv. obhajilo deliti samo katoličanom.“ „Dobro, postati hočem katoličanka, in to še danes, kajti nočem umreti, da ne bi vsaj enkrat v življenju prejela resnično Telo Gospodovo. Zakaj dvomim, da bi bil protestanski pridigar duhovnik in da ima res pravico delati to, kar je storil Kristus pri zadnji večerji.“

Duhovnik ji je hotel omeniti nekaj o poučenosti v katekizmu, toda Švedinja ga je prekinila, rekoč: „Verujem vse, kar uči vaša cerkev, zlasti kar zadeva papeža in sveti oltarski zakrament. Podelite mi še danes sv. obhajilo.“ Ker imajo duhovniki v bolnicah pooblastilo sprejemati drugoverce, je bila žena takoj sprejeta v katoliško cerkev. Ko je opravila sv. spoved, je bila sv. hostija razdeljena in obe bolnici sta prejeli svojega Zveličarja. Ko je Poljakinja to videla, je od veselja plakala in rekla: „Zdaj odpusti, Gospod, svojo služabnico v miru, kajti uslišal si mojo molitev.“ Pri tem je podala Švedinji svojo shujšano roko. Duhovnik je besede Polja-

kine prevedel in Švedinja je pripomnila: „Zgled te katoli-kinje prevedel in Švedinja je pripomnila: „Zgled te katoli-katoliških duhovnikov so napravili name globok vtis. Nihče me ni poučeval, namesto pouka je dobri zgled govoril tiho, a prepričevalno besedo.” Ko je duhovnik na večer zopet prišel, sta bili obe postelji prazni. Obe bolnici sta popoldne umrli.

4.

„Tako rad bi bil tvoj sveti duhovnik.”

„Mamica, ali je Jezus res tukaj za temil zlatimi vratci? Ali ne gre nikdar proč? Ali mu ni nič dolgčas? Ali ni nikoli lačen? Kako je sploh prišel sem notri?”

Dvoje velikih otroških oči je vprašujoče in polno skrbi pogledovalo mater; balo se je namreč dobro dete, da povest o Jezusu v tabernaklju mogoče vendarle ni resnična. „Mamica, kako pa je prišel sem noter?”

V tihem veselju se je smeljala mati, ko je videla, kako globoko so se vtisnile njene besede v srce petletnega sinčka. — Zzela ga je v naročje, se usedla z njim pred oltar hišne kapelice in mu govorila o skrivnosti sv. daritve in o čudežne resnični pričujočnosti Jezusovi v presv. zakramentu.

Napeto je poslušal otrok, ko mu je pripovedovala o možeh, ki jih je Bog izbral za svoje duhovnike, in o veliki moči, ki jo je dal njim in samo njim. Govorila mu je, kaj vse more duhovnik: duhovnik priključuje velikega Boga iz nebes na zemljo, da biva med nami; mrtvo dušo obdudi k novemu življenju in jo očisti greha; potrte duše zopet umiri in osreči; pri sv. maši spreminja kruh in vino v živo Telo in predragoceno kri Jezusa Kristusa; z lastnimi rokami nosi ljubega Zveličarja in ga deli ljudem kot kruh življenja.

„Vidiš, Rihard, vse to dela sveti duhovnik; in on je tudi postavil ljubega Jezusa v tabernakelj, da lahka prideš k njemu, kadarkoli hočeš, in si izporsiš od njega, kar le hočeš. O kako zelo ga razveseliš vselej, kadar ga obiščeš, in nikdar mu ni neljub tvoj obisk. In, ljubi moj Rihard, ako ga boš prav lepo prosil, bo mogoče tudi tebe nekoč poklical med svoje duhovnike in tudi ti ga boš nosil v posvečenih rokah.”

* * *

Pozno zvečer je šla mati mmio kapelice. Vrato so bila napol odprta; pogledala je noter. Kakšen prizor! Njen malček stoji na stopnicah oltarja, medla svetloba večne luči mu obseva kodrasto glavico, z obraza pa mu odseva svet strah. Nepremično upira oči v tabernakelj, kakor bi nečesa pričakoval, stega roke in tiho šepetaje: „Jezus, ali si tu? Mamica pravi, da si; ali je to res, o Jezus?”

Nemo je stala mati, ni se ganila z mesta, srce ji je močno utripalo. In glej, mali Rihard prinese stol in spleza na oltar. „Zbudil ga bom ‚gotovo spi‘, govori sam zase. Tek! Tek! — trka na vrata tabernakelja — prestane — napeto prisluškuje in čaka odgovora. Tek! Tek! „Jezus, kako sem žalosten, ker spiš“, vzdihuje bridko razočaran. „Hotel sem te le prositi, da tudi mene vzameš za svojega svetega duhovnika. Tako rad bi bil tvoj duhovnik, o kako rad bi te držal v rokah in te poljubil. — Lahko noč, ljubi Jezus! Jutri, veš, takoj ko se zbudiš, pridem zopet! Kako rad, o kako rad bi bil kdaj tvoj sveti duhovnik!”

* * *

Prav je imel Rihard, ko je tako goreče prosil Gospoda, da ga pokliče med svoje duhovnike. Ni vzvišenejšega hrepenjenja, ki bi moglo napolnjevati otroško dušo, kakor je to, da postane duhovnik.

(Se nadaljuje.)

ZA SMEH.

Dva potepuha sta šla mimo njive, kjer je sejal kmet. Poročljivo mu rečeta: „Oče, le delajte, le! Midva bova pa živela sad vašega truda!”

„To je prav lahko mogoče,” odgovori kmet, „ravno sejem konopljo, iz katerega prediva se pletejo vrvi za vešala.”

Pameten pes. **Gost:** „Gospod krčmar, vaš pes je pa grozno nadležen. Ze parkrat sem ga zapodil, pa se vedno suče krog mene.” **Krčmar:** „Ni nadležen ne, le pameten je tako! Dobro ve, da imate vi tisti krožnik, ki z njega navadno on jé!”

* * *

Zena: „Kako moreš vedno tako dolgo posedati v krčmi; ali se me nikoli ne spomniš?”

Mož: „Pač, a ravno zato ne grem rad domov!”

* * *

Duhoven, ki je bil imenovan škofom, je dobil od svojega nekdanjega sošolca brzovjav: Lukež, 28, 42. Škof je pogledal v evangelij in našel besede: „Gospod, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo.”

* * *

Duhoven je vprašal deklico, če je njen bolni brat že boljši. Ta je rekel: „Je, je, danes jih je že dobil od očeta s palico.”

Pretirava.

Micka: „Očka, danes sem videla tako velikega osla kakor si ti.”

Oče: „Pa.....”

Tonček (mu preseka besedo): „Kaj ne da, očka, Micka pretirava, ker tako velikega osla kakor si, ti, sploh ne more biti.”

Bodi skromen!

Mirkec si rad vzame pri jedi največji kos in je bil radi tega večkrat že kaznovan. Nekega dne je bil pri sošolcu povabljen na obed. Mati ga še opozori, da naj bo skromen in naj si vzame vselej manjši del. Na večer je prišel Mirkec veselo domov.

„Lepo je bilo in pomisli, mama, po kavi so prinesli jabolka. Bila so v skledi, in sicer v sredi veliko jabolko, okoli pa šest malih. Ti gotovo misliš, da sem si vzel največje jabolko? O ne, mama, vzel sem samo onih šest — malih!”

Lep svetopisemski izrek.

Neki duhovnik se je peljal po železnici. V kupeju je bila tudi neka gosposka ženska, ki je kar naprej z neslanimi opombami zasmehovala vero in duhovne. Duhovnik je molče gledal skozi okno. Ker se ni nič zmenil, ga je zbudila: „No, gospod župnik, to vas mora vendar zanimati, pa čisto nič ne rečete?” Duhovnik ji pa odvrne: „Ne utegem, sem ravno mislil na lep svetopisemski izrek v četrti knjigi Mozesovi 22. vrsti.” **Dama radovedna:** „In kako se ta rek glasi, čó smem vprašati?” **Duhovnik:** „Ko je oslic a govorila, je prerok molčal.” Velik krohot med poslušalci in ženska je zginila v drug voz.

* * *

Neka žena, katere mož je delal v oddaljeni tovarni in ji ni nikoli poslal kaj od zaslužka, se je prišla pritožiti k lastniku podjetja. Tovarnar je bil čuteč mož, zato je pozval dotičnega delavca pred sebe ter ga strogo vprašal: „Ali pa tudi kaj pošljete od svojega zaslužka svoji družini?” — „Da”, odvrne delavec, „mnogo srčnih pozdravov.”

KOMAC ANTON
slovenski krojac

FREYMING, Rue Princip 26

Prvovrstna blaga, zmerna cena.

Banka Baruch ♦ Paris

Naslov za brzojavke:
JUGOBARUCH PARIS 22

15, rue Lafayette, 15

Telefon: Trinité 81-74
Trinité 81-75

Banka Jugoslovanskih, Cehoslovaskih in Poljskih izseljencev v
Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu

Nakazuje denar v vse kraje Jugoslavije najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu.

Na izrecno zahtevo pošlje dinarske bankovce tudi v Holandijo.

Vsi poštni uradi v Holandiji sprejemajo vplačila na naš
ČEKOVNI RAČUN STEVILKA 145866

Položnice se dobe pri vseh poštnih uradih kakor tudi pri nas brezplačno. Hitra in točna postrežba.

AMSTERDAMSKA BANKA

podružnice v delavskem revirju
HEERLEN, Oranje Nassaustr. 13
HOENSBROEK, Kowenderstr. 35
BEEK pri Lutterade

KAPITAL 50,000.000 GOLD.
RAZERVE 47,000.000 GOLD.

Nakazujemo denar v vse kraje v Jugoslaviji.
Tu se dobe vedno dinarji po najboljši valuti.

Najboljši in najprimernejši holandski kato-
liski dnevnik za Slovence v Limburgu je

LIMBURGSCH DAGBLAD

S SVOJO VISOKO ZAVAROVALNICO

UPRAVA: HEERLEN, NOBELSTRAAT No 13.

PODRUZNICE: KERKRADE, Einderstraat 38
SITTARD, St. Petrusstraat 4
MAASTRICHT, Stationstr. 43

Narocnina: cetrletno 2.65 fl, mesечно 0.90, in tedensko 0.20 fl.

Z.H.B. PIVO

MORATE ZAHTEVATI!
DOBITE GA POVSOD
ZALOGA

DEN HAAG

HEERLEN

TELEFON 205

Zahtevajte Z.H.B. pivo v steklenicah! Kdor ga enkrat poskusi, ostane stalen odjemalec